

Снимајући ТВ емисију „Трептаји свемира“ са редитељем Божом Калезићем, први пут у животу, сусрећем се са људима са оне стране закона који су на издржавању казне затвора, а притом под болничким третманом због психичке поремећености. **Н**акон завршетка снимања емисије, настављам одласке тамо и бележим својим „трећим оком“ свакодневно, обично, људско понашање људи, за које се, с обзиром на извршена тешка кривична дела, може слободно рећи „монструми“. На њиховим лицима нема осмеха, очима немају бистрине, упале у дупље, као да не желе ништа да виде. **С**познајом њихових судбина, и елиминацијом тренутка тоталног помрачења свести у којим су постали „монструми“, постављам питање: „У чему је разлика између нас и света иза решетака?“ Фотографијом одговарам: „Разлика је у амбијенту у коме су људски живот наставља и тежина духовне патње због „црне рупе“ у њиховим умовима.“

судбине

БОЛНИЦА КП ДОМА У БЕОГРАДУ, 1988-1990.

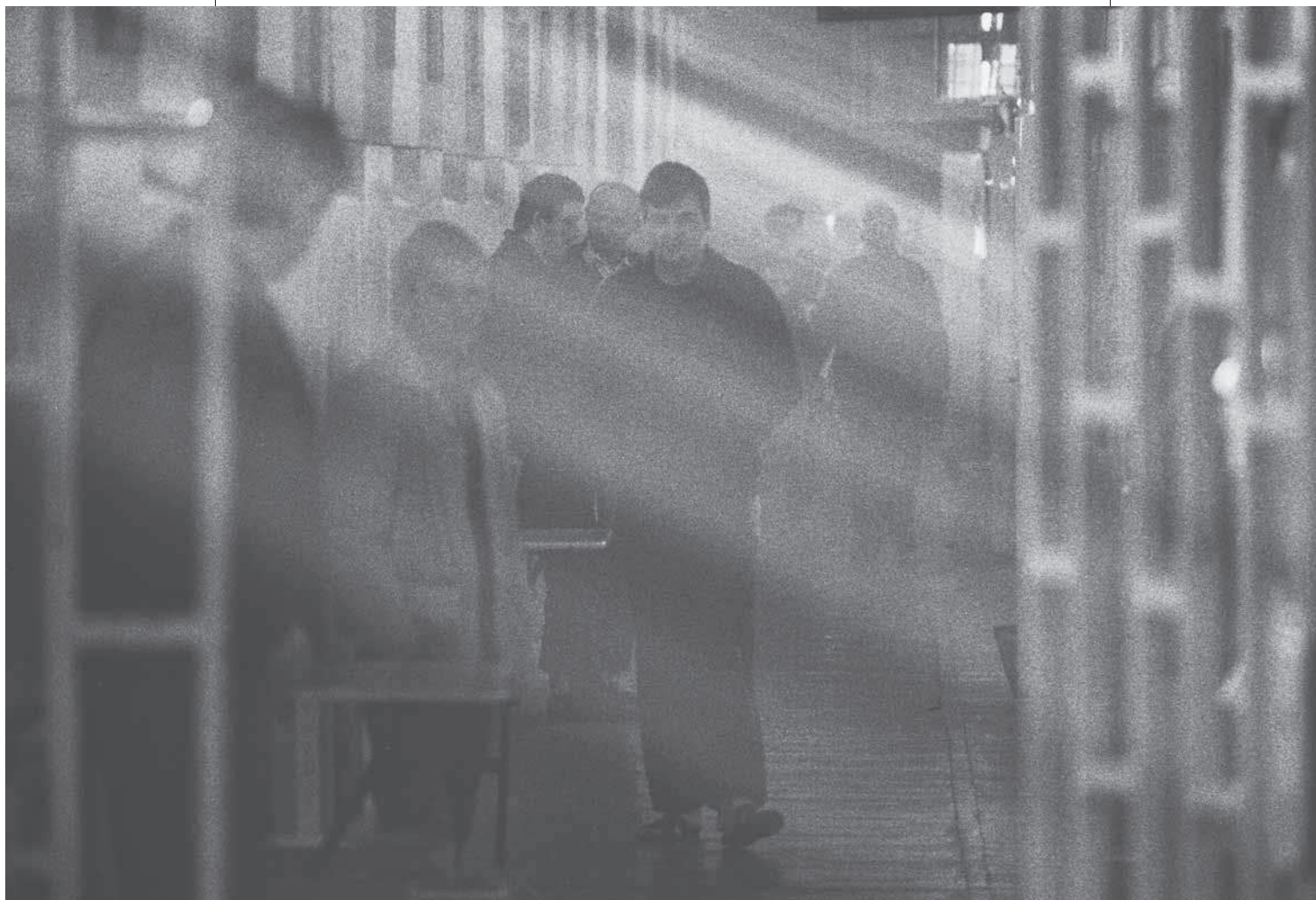
судбине

ЗАТВОРСКА БОЛНИЦА, 1988-1990.

судбине

ЗАТВОРСКА БОЛНИЦА, 1988-1990.

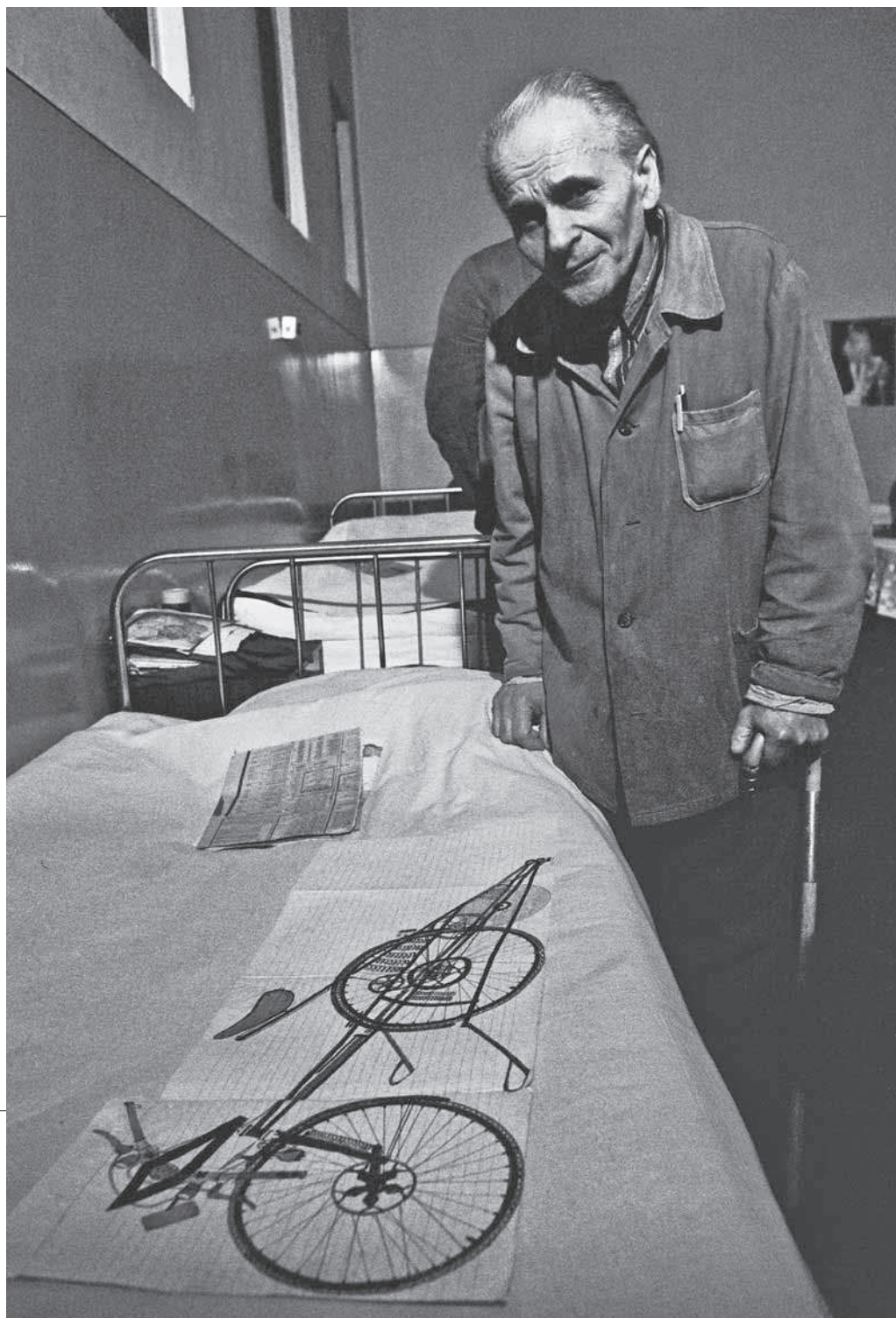
судбине

ЗАТВОРСКА БОЛНИЦА, 1988-1990.

судбине

ЗАТВОРСКА БОЛНИЦА, 1988-1990.

судбине

ЗАТВОРСКА БОЛНИЦА, 1988-1990.

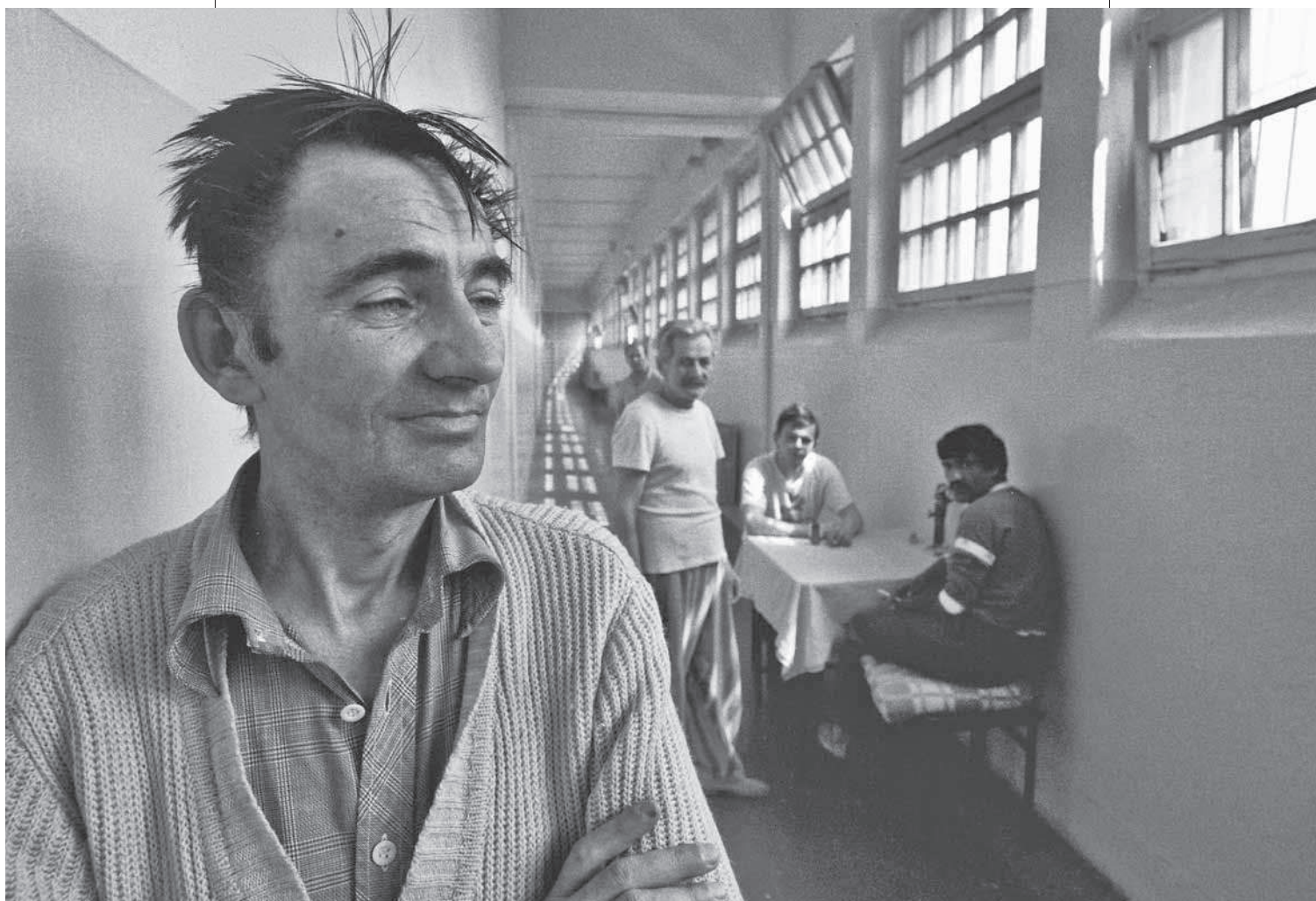
судбине

ЗАТВОРСКА БОЛНИЦА, 1988-1990.

судбине

ЗАТВОРСКА БОЛНИЦА, 1988-1990.

судбине

ЗАТВОРСКА БОЛНИЦА, 1988-1990.

судбине

ЗАТВОРСКА БОЛНИЦА, 1988-1990.

судбине

ЗАТВОРСКА БОЛНИЦА, 1988-1990.